

SZENT ISTVÁN VÉRNŐKE

Soroksár-Újtelepi Szent István Plébánia lapja
2013 Nagyböjt-Húsvét

Csináljunk valami olyat...

...AMI MÉG NEM VOLT (avagy a főszerkesztő Ajánlója)

Hányszor töprengtünk már azon közösségünk tagjaival, mit csinálunk jól, amikor egy-egy programra sokan eljönnek, és főleg azon, mit csinálunk rosszul, amikor valahová kevesen jönnek el...! Milyen öröm az, amikor megjelenik egy új család a vasárnapi szentmisén, és sikerül őket úgy megszólítani, hogy üdvözölhetjük őket a következő héten is, és milyen szomorúság, amikor mondjuk szerencsétlenül szólítunk meg egy anyukát a Baba-Mama Körön, és emiatt nem látjuk egy darabig. Igyekszünk sokféle programra invitálni a legkülönbözőbb korosztályokat: az ovis hittantól, a korosztályos hétvégéken, nyári táborokon és bálakon át, a vasárnapi agapéken, lelkigyakorlatokon, és sportnapokon, kulturális programokon, felnőtt hittanokon, és különféle imacsoportokon keresztül, az időseknek tartott triduumig –hátha valamelyik megtetszik, megszólít, vagy „bejön”.

Divatos kifejezéssel élve: most is több ilyen projektünk fut, és ezek közül a legfontosabb, ami még tényleg nem volt: az első plébániai nagytábor. Idén nem lesz tábor az alsósoknak, felsősöknek, középiskolásoknak, egyetemistáknak, és családoknak, hanem ez az egy táborunk lesz (na meg persze Erdély, de arról majd a májusi számban). Erre a táborra várunk minden jelentkezőt, minden korosztályból, és elkötelezettségi szinttől függetlenül: vagyis olyanokat is várunk szeretettel, akik „csak” vasárnapi misére járnak hozzánk, vagy itt keresztelkedtek, bér mállkoztak. Meghívónkat a 3. oldalon találják az érdeklődők, bátorítok mindenkit, hogy ne hagyják ki: egységünk megélésének megismételhetetlen lehetősége, és identitásunk meghatározásának fontos mérföldköve ez! (Persze, az egységünket megéljük valamennyi vasárnapi szentmisén, de 1. Plébániai Nagytábor csak egyszer van!) Reméljük sok megtérés- és hitbéli megújulás-történet fog így kezdődni: „Ott voltam az első plébániai nagytáborban...”!

Apropó: megújulás! Itt a Nagyböjt, és erről is sokszor, sokféleképpen írtunk már, ám a Nagyhet és a Húsvét liturgiája olyan hihetetlenül gazdag, hogy szinte csak címszavakban, a programok felsorolásával is megtelt a vezércikk. Ezért idén megkértem közösségünk két tagját, hogy a Nagycsütörtöki szertartásról mondják el személyes élményeiket, írásaikat a 2. oldalon találhatják.

Elfoglalt, de kíváncsi testvéreink új kezdeménye-

zést indítottak, minizarándoklatot szerveztek. Nem mentek messzire, útjuk mégsem nélkülözte a lelki élményeket, beszámolójukat a 4. oldalon olvashatják.

A Nagyböjt a megtisztulás ideje, a gondolatok között tesz rendet egy bennünket is érintő témában a Sebastian Madassery atyával az Új Emberben megjelent interjú, amelyet mintegy sajtószemleként majdnem változtatás nélkül leközlünk. A teljesen világos megkülönböztetés a keresztény és a keleti filozófiákon alapuló vallások között arra is int bennünket, hogy ne akarjunk meglógni a szenvedés elől, és a cikk kiemeli azt a sohasem eleget hangoztatott gondolatot, hogy az, hogy ki vagy mi, illetve milyen az egyház, elsősorban rajtunk múlik.

És végül...

...AMI MINDIG VAN

A templomunkban nemrég indult Szentlélek Szeminárium első találkozásán plébánosunk a következő leírást adta a megújulásról: „megújulás az, amikor ugyanazt csináljuk, amit addig, csak új lelkülettel, megújult erővel”. Mi keresztények, ugyanazt csináljuk amit eddig: ugyanazt az üzenetet igyekszünk átadni, és ez az újság is ezt a célt szolgálja. Ez az üzenet pedig az hogy Isten szeret téged, vár rád, és arra hív, hogy te is szeress, méghozzá azért, mert a világot összetartó egyetlen értelmes törvényszerűség az önzetlen tettekben – és nem homályos érzelmekben – megnyilvánuló szeretet. Ezért várunk mindenkit a programjainkra, hogy együttműködésünkből megvalósuljon már itt a földön Isten Országa. Vagy, ahogy templomunk építésének, Marosi Gábornak a lánya, Szilvia írta templomunkról szóló cikkében, amely az 5. oldalon olvasható: „Itt mindenkinek helye van”.

Sz. H. E.

Nagycsütörtök

A Húsvét megünneplése a háromnapos szertartással önmagában annyira különös, hogy minden hívő tudja, itt valami nagyon fontos misztérium részesévé vált. Krisztus Jézus küldetésének beteljesedését éljük át szinte percről percre. Minden szó, minden mozdulat hatalmas erővel bír, és a három napi ünnep egyetlen hitvallás, melyből nem vehető el semmi anélkül, hogy ne veszítené el értelmét az egész.

A Nagycsütörtök annak felidézése, amikor Jézus, aki Tanító és Mester, testvéri szövetséget köt tanítványai-
val, és búcsút vesz tőlük.

Ez az a nap, amikor utoljára van köztünk emberként, egy asztalnál ül velünk, megtöri a kenyeret, felénk nyújtja, és beszélgetünk. Ő a Mester, és mi a tanítványok. Azt mondja, mindent átadott nekünk, itt az idő, hogy magunk járjuk tovább utunkat. Neki is menni kell tovább a saját útján, de oda már egyedül indul. Azt mondja, „keresni fogtok, de amint a zsidóknak mondtam, most nektek is mondom: Ahová megyek, oda ti nem jöhettek.” Van fülünk a hallásra, értjük amit mond.

Felénk nyújt egy kelyhet is, igyunk az új szerződésre! Azt mondja, a kehelyben vér van, amiről úgy tudjuk, a lélek hordozója. Megkötötték a vérszerződés. Egy valaki nem ihat vért, el is fut nyomban. Más nem tehet, az árulásnak is van törvényszerűsége. Amíg saját korlátokat állítunk föl, egyszer beleütközünk, és nincs tovább. A teljes odaadás nem ismer korlátokat, végig jár-

ható az út, egészen Jézusig. Ha pontosan akarok fogalmazni, akkor úgy mondom, Jézustól Jézusig.

Szüleinknek hála, valamennyiünket bemutatott Neki. Egyre többször találkoztunk, egyre jobban megismertük. Ezek a találkozások azért voltak nagyon fontosak, mert életünk alapvetésévé váltak. Olyanokról is tudunk, akiknél évek, évtizedek múltán kerül sor az újabb találkozásra, de sor került rá, és itt az idő nem számít. Néhányan annyira szerencsések voltunk, hogy az oltár mellett is állhattunk hosszabb-rövidebb ideig. Ministrálni a gyerekkor legszebb szolgálatai közé tartozik. Ezt gyerekként és felnőttként egyformán látja mindenki. Az ifjabb nemzedék átveszi a helyet az idősebbektől, az élet rendje szerint.

Van azonban egy nap, amikor egyben kell látni mindent, mégpedig azon a pon-

ton, ahol a Mester azt mondta a tanítványainak, felnőttek, felelősök vagytok, cselekedjétek. Előbb azonban példát adok nektek. Így történt, hogy vacsora közben fölkel, és sorra megmosta mind-egyiknek a lábát. Tudta, hogy lesz egy áruló, de vele sem tett kivételt. Meg lehet tanulni mindent, tovább lehet adni, de anélkül a példa nélkül hamis a tudomány, értéktelen a jócselekedet.

Ezért hát odaáll az oltár mellé tizenkét felnőtt ember, a mai ministránsok kiszolgált elődei, és újra fölveszik a karinget. Jézushoz men-

nek vacsorára, felidézük az Örömhír egyes állomásait. Ismerik mindegyiket, átérték, készek továbbadni az utódoknak. Egy próbát azonban még ki kell állni: átélni azt a pillanatot, amikor Jézus földre ereszkedik, kézbe veszi a lábadat, megmossa, megtörli. Most már mehetsz, és tedd a dolgodat!

Figyelj, nagyvilág! Mérhetetlen hatalmak gazdái, vagyonok birtoklói, mindennek legjobb tudói, mielőtt kikéritek a 30 ezüstöt, üljetek a Mester elé, mezítláb, és hagyjátok, hogy megmossa. Aztán bízzátok a szívetekre a döntést! Talán lesz, aki fut az esze után, egészen a kárhozátig, de aki a szívére hallgat, megmenekül.

Oly sok mindentről szól ez a Nagycsütörtök, hogy abba belefért ez a kis soroksári tűnődés is obsitos ministránsokkal, a velük izguló fiatalokkal, a Húsvétot ünneplő teljes közösséggel együtt.

2013. Húsvét
D CS.

Immár hagyománynak tekinthető, hiszen terveink szerint idén már harmadszor fog megtörténni, hogy a húsvéti Szent Három Nap bevezető szertartásán, a nagycsütörtöki esti misén felnőtt ministránsok fognak segédkezni. Megtiszteltetésnek érzem, hogy ebben a felnőtt ministráns közösségben eddig én is ott lehettem. Mivel ritka alkalom, hogy együtt ministrálunk, és mivel sokan vagyunk, s mindegyikünkre jut szolgálat, ezért a mozgásainkat, mozdulatainkat jól be kell gyakorolnunk, hogy minden olajozottan és nem utolsó sorban ünnepélyesen, a nagycsütörtöki szertartáshoz méltóan működjön. Próbálnunk kell tehát, a Nagyhét elején egy-két alkalommal összejövünk, és szigorú ministránsoktatóink segítségével átbeszéljük, és többször elpróbáljuk az összes teendőinket, hogy azokat összehangoltan tudjuk végezni a misén. Bár komolyan készülünk, ezek a próbák mégis meglehetősen vidámsággal telnek. Kell is a sok gyakorlás, mert a misén a veterán ministránsok, akik jóval fiatalabbak nálunk, árgus szemekkel figyelik minden mozdulatunkat, és ha hibázunk - nem egyszerre állunk fel vagy ülünk le, nem jól tartjuk a kezünket, nem jó irányba fordulunk -, akkor mise után az összes hibáinkat a szemünkre hányják.

Már jóval a mise kezdete előtt gyülekezünk a sekrestyében, beöltözünk a ministránsruhába, gondolatban még átismételjük a lényegesebb teendőket. Egyre ünnepélyesebb lesz a hangulat, elcsendesedünk, ahogy halljuk, hogy a

templomtérben egyre többen megérkeznek a misére. Ahogy elérkezik az idő, méltóságteljesen bevonulunk, majd térdet hajtva felvonulunk a szentélybe, s felsorakozunk az oltár körül: kezdetét veszi a mise.

Hangsúlyos része a nagycsütörtöki misének a lábmosás szertartása. Az utolsó vacsorára emlékezve, felidézve Jézus szolgáló szeretetét, mellyel egykor megmosta a tanítványok lábát, Attila atya megmossa a ministránsok lábát. Felemelő érzés, hogy a kéz, amely lábainkat megmossa, jelképes tisztulást hozva ránk, hogy még áhítatosabban végezhesünk hátralévő oltárköri szolgálatainkat, nemsokára az egész templomi közösséget fogja megáldoztatni.

A lábmosás után kezdődik csak el igazán a ministránsok számára a munka, kettesével-hármasával indulunk elvégezni a teendőinket, összehangoltan, ügyelve, hogy egymást ne akadályozzuk, komolyan tevékenykedve az oltár körül, áhítattal térdepelve a szentély előtt.

Ez az este azon kevés alkalmak egyike, amikor úgy érzem, hogy jó időben vagyok jó helyen, amikor jó lelkülettel végzem a rám osztott feladatokat.

há

„Isten tette az, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.”

Jn 6,29

A HIT ÉVE

AZ ÉV TÁBORA

Szeretettel hívjuk plébániánk tagjait a 2013. július 10-14. között megrendezésre kerülő

I. Plébániai Nagytáborba

melynek helyszíne a festői Börzsönyben fekvő MALOMVÖLGY.

Várjuk a hittanosokat és szüleiket, a családokat és az egyedülállókat, közösségünk idősebb és fiatalabb tagjait. Örömmel fogadjuk a hittel még ismerkedő testvéreinket is.

Azok jelentkezését is várjuk, akik ötleteikkel, munkájukkal segítenék a tábor lebonyolítását.

A korosztályok altáboraiiban sokféle program lesz: közös szentmise, zárandoklat Márianosztrára, tanúságtétel, beszélgetések, előadás, filmvetítés, kirándulás, táncház, bográcsozás, számháború, daltanulás, stb.

A tábor teljes költsége /szállás, napi háromszori étkezés, egyéb kiadások/:

felnőtt: 15000 Ft

10-18 éves korig: 14000 Ft

6-10 éves korig :13000 Ft

6 éves korig: 10000 Ft

/Az árakból egyénileg tudunk kedvezményt adni, így a fenti összegek csökkenthetők./

Jelentkezési határidő: március 31.

A kitöltött jelentkezési lap és a 2000 Ft/fő előleg leadható a sekrestyében, illetve Magyarkúti Józsefnek /06 20 8075761/, Attila atyának /06 30 2663587/ vagy a hitoktatóknak.

Fedezzük fel közösen a hit örömét, szolgáljuk Istent, ismerjük meg jobban közösségünk tagjait!

«Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a hit által Krisztus Jézusban.»

Gal 3,26

Zarándoklat a Sziklakápolnába

Fotó: palosrend.hu

Templomunk, a Fatimai Szűzanyának Szentelt Templom híres zarándokhely, országszerte ismerik az emberek. Sokszor fogadtunk már búcsúk alkalmával magunk is zarándokokat. Páran úgy gondoltuk magunk is zarándokolnánk, és elterveztük hogy rendszeresen rövidebb-hosszabb zarándoklatokra indulunk. Minizarándoklatunk a budapesti Sziklakápolnába vezetett. Ki gondolná, hogy fővárosunk közepén ilyen titokzatos kincs rejtőzik a Gellért-hegy oldalában?

A Sziklakápolna ma újra a Pálos Rendnek ad otthont, kalandos története a magyar történelem tükré. Egy magyar zarándokcsoport tagjai 1924-ben Lourdes-ből hazatérve úgy gondolták, hogy itthon, a háború utáni Magyarországon, egy nemzeti engesztelő szentélyt kellene létrehozni, ahol a hívők a hazáért imádkoznának, azért hogy a magyarok visszatérjenek legfőbb pátrónájukhoz, Szűz Máriához, és az ő közbenjárásában bízva építsék újjá az országot. Ezért a Magyarok Nagyasszonya Sziklatemplom nevet adták a templomnak.

A nemzeti engesztelő szentély gondolata hatalmas visszhangra talált. Önkéntesek ezrei jelentkeztek és ajánlották fel segítségüket. A barlang hátuljából fűrészekkel egy alagutat is indítottak, amelyből misztikus szépségű, kápolnaszerű üregek tárultak fel. Lassan mindenki számára egyértelművé vált, hogy ez a megmagyarázhatatlan csodaszerű barlangkápolna-együttes Isten ajándéka volt. A barlangból kialakított szentélyt 1926 pünkösdjén szentelték fel. 1934-ben egy neoromán stílusú kolostort építettek a templomhoz, a hegy Duna felőli oldalán, a szülőföldjére hazatelepülő egyetlen magyar alapítású férfi szerzetesrend, a pálosok számára.

A II. világháború alatt német hadiállomást építettek ki a kolostorban. A kommunista hatalomátvétel része-

ként az 1948. május 13-án Mindszenty bíboros vezetésével megtartott fatimai engesztelés majdnem százezres tömegét a rendőrök brutálisan szétverték. 1951 Húsvéthétfőjén az Államvédelmi Hatóságnak a Sziklatemplomba behatoló emberei a pálos szerzeteseket elhurcolták, a templomot és a kolostort teljesen szétverték, az oltár feletti fészületről a szenvedő Jézust ábrázoló testet eltávolították, a berendezési tárgyakat megsemmisítették. Az üresen maradt barlangtemplom bejáratát az államhatalom 1960-ban két méter vastag betonfallal zárta le. A rendszerváltoztatáskor 1989-ben a pálos rend újra megnyithatta a Sziklatemplomot, majd 1990-ben visszakapta a kolostor épületet is.

Látogatásunk során kisfilmet nézhettünk meg a pálos rendről, majd megismerhettük a pálos rend címerét, Remete Szent Pál ereklyetartójának másolatát, a Szűzanya Szent Koronával ékesített szobrát, a Pantokrátor Krisztus freskóját, a lengyel kápolnában a csestochowai kegykép másolatát nézhettük meg, itt helyet kapott Szent Maximilian Kolbé atya emléke is, a szentély hatalmas keresztje előtt egyéni ima után a Szent István kápolnában, mely csodálatos fafaragással díszített, közös rózsafüzér imádságot mondtunk. A nap meglepetése és ajándéka volt számukra, hogy Bátor Botond, a pálos rend rendfőnöke is szólt a rendjéről, missziójukról, a rend mai helyzetéről. Tartalmas, vallási, történelmi, művészeti élményekkel és nem akármilyen szent helyen elmondott imádság után térünk haza.

B.M. és Benke Andrea

A Kék Templomban

Amikor a Fatimai Szűzanyának szentelt templomot Édesapám tervezte, sokszor kérte ki a véleményemet. Ez nagyon jó érzés volt, de most felnőtt fejjel még nagyobb melegséggel tölt el. Már akkor láttam minden körvonalat, amikor az itteni hívek még nem is sejtették, hogy milyen különleges templom lesz az övék.

2003-ban a férjemmel végigjártuk a zarándokok klasszikus útját, az El Caminot, ami 750 km. A zarándokok egyik jele a kagyló, ami magának a zarándokútnak is a jelzése. Amikor hazajöttem, és a Fatimai templomba vitt az utam, föltekintettem, és egy kagyló körvonala rajzolódott ki a tető szerkezetéből a fejem fölött. A Szűzanya palástja, mint a zarándokok jele. Édesapámnak meséltem is a felfedezést.

Ez a templom nemcsak ennek a közösségnek temploma, hanem ennél sokkal nagyobb szerepet kell, hogy betöltsön. A Szűzanya mindenkit oda kell, hogy vonzzon a kék palástja alá; hív és vár bennünket, hogy megpihenjünk, hogy jól érezzük magunkat... itt mindenkinek helye van.

Ez a templom jel a mai világban, messzire látszik, feltűnően egyedi, a Szűzanya álma, az Ő terve.

Amikor szentmisén veszünk részt családommal, akkor olyan légkör vesz körül, ami megnyugtat, erőt ad. Le tudom tenni minden bajomat, bánatomat. Bizalmat és melegséget sugároz. Jó látni a sok generációt, akik természetesen, örülnek, elfogadják egymást. Az is kitűnik, hogy a nyáj szereti pásztorát, aki nyüzsög körülöttük, megszólítja őket, és hagyja, hogy tegyék a dolgukat, hisz mindenkire szükség van, akik a testnek részei és együtt egyek.

Szeretem a gitáros miséket, amely a fiatalságomat juttatja eszembe, vidámmá teszi a szívemet, a változatos zenekarok pedig különlegessé teszik az áhítatot.

Lehet egy anyának annál nagyobb öröme, minthogy a gyermekeit az Úr Jézus körül tudhatja? Ez is megadatott... a Nagypapa tervezte templomban ministrálhatnak.

Istennek hála!

Marosi Szilvia

Nagyheti programjaink

Március 28-án, Nagycsütörtökön az esti szentmise 18 órakor kezdődik.

Március 29-én, Nagypénteken 15 órakor keresztutat járunk a templom körüli kopjafás keresztúton. Az esti szertartás 18 órakor kezdődik, amelyet gitáros keresztút követ az Altemplomban, körülbelül 19:30 órai kezdettel.

A nagyszombati ünnepség 19 órakor kezdődik.

A húsvéti szentmise 9:30-kor kezdődik, melyet ünnepi körmenet követ.

Vallási utak és útvesztők

Európát és benne Magyarországot néhány évtizede elárasztották a Keletről, főként Indiából érkező filozófiák. Százával indulnak a boldogságkereső tanfolyamok, „tananyagukban” pedig gyakran hindu és keresztény elemek egyaránt keverednek. Benvin Sebastian Madassery verbita missziós szerzetest, a Pápai Missziós Művek magyarországi igazgatóját kérdezzük, aki nyolc éve érkezett hazánkba Indiából. Kerala államban született, ahol régóta élnek egymás mellett keresztények, hinduk, muzulmánok és más vallású emberek. Az ott élő keresztények felmenőit, ahogyan az ő családját is, közel kétezer esztendeje Tamás apostol térítette meg. Sebastian atyát, mint indiai keresztényt arra kértük, segítsen rendet tenni különböző utak és tévutak között. Jelen interjúban csak az Indiából származó főbb tanokat vettük sorra.

Fotó: Pápai Missziós Művek

-Mi lehet az oka annak, hogy Magyarországon sokan indiai filozófiákat követnek?

- Miután jobban megismertelek benneteket, megdöbbentem a magyarok borulátásán, szomorúságán. Ám megértettem, hogy a reményvesztettség egyik oka az, hogy évszázadokig más birodalmak elnyomása alatt éltetek. Azt is be kellett látnom, hogy a kommunizmusban az emberektől elvették a vallást. Ez szintén hozzájárult ahhoz, hogy sokakban kihunyjon a hit és az öröm. A rendszerváltás ideje felcsillantotta a reményt. Egy félelemmel teli kultúrából átmehettetek egy szabad kultúrába. De ebben az átmeneti időben a liberalizmus szabadságába kezdtek kapaszkodni az emberek, és nem az igazi szabadságba. Ez pedig sem boldoggá, sem szabaddá nem tett benneteket. A kérdések és a bizonytalanság ugyanúgy megmaradt. Egy bizonytalan nemzetet pedig nagyon könnyű kihasználni. A keleti vallások terjesztői ezt a helyzetet lovagolták meg. A posztkommunista országok bonyolult és bizonytalan helyzete jó piacot teremtett a számukra.

Miért baj, hogy Európában gombamód szaporodnak a keleti tanok?

- A szinkretizmus és a New Age mozgalmak innen-onnan csipegetnek össze részgizságokat. Főképp olyanokat, amelyek az emberek számára igen vonzóak és könnyen emészthetőek. De mi, keresztények tudjuk, hogy az életünknek nemcsak „vonzó és könnyen emészthető” oldala van. Hiszen a megpróbáltatások, kísértések és a veszteségek is a valóságos élet velejárói, amelyekkel Krisztus kezét fogva szembe lehet nézni. Ám ez szenvedéssel jár. Ma azonban senki sem akar szenvedni. Ugyanakkor szenved-

dés nélkül nem lehet értékes, érett, boldog életünk sem. Fájdalmak nélkül senki sem értheti meg, mi is az igaz öröm. A keleti vallások: a buddhizmus és a hinduizmus a szenvedésből kivezeti az embert. A buddhizmus éppen arra a filozófiára épül, hogy a világ gyötrelmeitől menekülni kell. A világ ezért lesz idegen egy buddhista számára, mert azt csak a problémák helyeként értelmezi. Krisztus azonban sohasem mondta, hogy meneküljünk el a nehézségek elől. Ez az egyik nagy különbség a keleti vallások és a kereszténység között. Baj, hogy a hitet nem ismerő emberek ezeken a könnyebb utakon keresik a szabadságot. De az is nagy gond, hogy Magyarországon magukat kereszténynek valló emberek ezoterikus tanokat követnek. Ők sem stabilak. Nem tudják, kiben is hisznek.

A legismertebb indiai gyakorlat a jóga. A fővárosban szinte minden sarkon hirdeti magát egy jógatanfolyam. Káros-e, ha egy keresztény jógázik?

- Meg kell értenünk, hogy a kultúrát és a vallást nagyon nehéz és veszélyes szétválasztani. Az élet nagy kérdéseire adott válaszok egy adott kultúrában kristályosodnak ki. A vallás is egy adott kultúrában él. A jóga szintén egy adott kultúrában alakult ki évezredekkel ezelőtt Indiában. Sokan mondják, hogy ez egyfajta tornaként leválasztható attól a kultúrától, amelyben kialakult. De a jóga már önmagában egy tan. Lényege szerint a *brahman*, a láthatatlan és személytelen szellem fénye megvan az emberben is, ezt hívják *jiva-nak*. A jóga célja egyesíteni a *jiva-t* a *brahman-nal*, vagyis az ember elérhet a személytelen szellemig. Mi is hiszünk abban, hogy *Isten megközelíthetetlen fényben lakozik*. Ezt maga *Szent Pál* írja (1Tim 6,16). Krisztus pedig azt mondja: *Én*

vagyok a világ világossága, valamint: *Ti vagytok a világ világossága.* Eddig még azt is mondhatjuk, hogy a két vallás ugyanarról beszél. De az már nagy különbség, hogy mi egy személyes Istenben hiszünk, a keleti vallást követő pedig egy személytelen spirituális anyagban.

Az is igaz, hogy Indiában, szemináriumokban tanítják a jógát. Indiai katolikus papok pedig gyakorolják, miközben a személyes Istenben hisznek. Én is jógáztam. Engem segített abban, hogy a személyes Istenhez közelebb kerüljek. De véleményem szerint Európa még nem érett ehhez a gyakorlathoz. Nagyon erős alappal kell rendelkezünk a saját vallásunk területén, hogy a jógát belevihessük. Európa bizonytalan kontinens, ahol a jóga a személytelen anyag felé viheti az embert. Ez pedig bálványimádássá alakulhat át, vagyis az első parancsolat betartása máris bajossá válik. Akinek nagyon erős hite van, annak semmi baja nem lesz a jógától. De az erős hit olyan, mint az a fa, amelyik hosszú gyökereivel sokfelé elér, lombja pedig sokfelé hajlik. Az ilyen fa egyszerre meggyökerezett és nyitott. Egy másik kultúra felé csak ilyen szilárdan állva lehet nyitni. Különben csak ingadozni fogunk, és az veszélyes.

-A hinduizmus egyik alappillére a reinkarnáció, a lélekvándorlás. Itt Magyarországon is beszélnek egyesek előző életeikről...

- A hinduk szerint, a halálkor, ha valakinek több a bűne, mint a jó cselekedete annak lelke egy alacsonyabb lénybe költözik vagy újjászülethetik. Az embernek a „*karma*” (tettei) döntik el a reinkarnációt. Ha valaki egy kasztba születik, élete végéig abban a kasztban kell élnie és teljesítenie annak a kasztnak a „*dharma*”-ját (küldetését). Szóval azt is mondhatjuk, hogy ha újjászületik, bármi lehet: szent és jobb ember, de lehet fa, gabona, gyümölcs, állat. Olyan is, amit megehetünk. Ez azt is jelenti, hogy „megehetjük” egymást. Ez a kereszténységünkkel megint csak nem egyeztethető össze.

-Tehát eleve, a reinkarnációnak csak a kasztrendszeren belül van értelme?

-Sok értelme így sincs, de igen. Másrészt mi azt valljuk, hogy az életünket Istentől kapjuk. Mindannyiunk élete egyformán értékes és Isten előtt kedves. Nincs alacsonyabb rendű élet, mint a kasztrendszerben. Ha meghalunk, Istenhez térünk vissza. Nem térünk vissza más testben. Krisztus nem ezt tanítja, nem ezt ígéri.

-Szabad-e egy kereszténynek meditálni?

-A meditáció az egyetlen ebben a sorban, amely nem vallás- és kultúrafüggő. A kereszténység szemlélődésnek hívja. *II. János Pál* Redemptoris Missio című enciklikája 91. pontjában a következőt írta: „A missziók jövője leginkább a kontemplációtól függ. Ha a misszionárius nem tud szemlélődni, nem tudja Krisztust hitelen hirdetni.” Krisztus is sokszor félrevonult, hogy erőt mérítsen. *Szent Ignác* harmincnapos szemlélődő ideje, *Avilai Szent Teréz* elmélkedései: mind meditációk, amelyek gyógyítanak. A nyugati ember sajnos nem szeret csendben lenni, lassítani. Miközben vágyik rá. Ezért is remél Kelettől megoldást. De a ti kul-

túratokban és a kereszténységben megvan minden, ami nektek kell. Csak le kell ásnotok érte, fel kell emelnetek, és le kell porolnotok ezeket a kincseket.

-Sok keresztény ember is jósoldat magának, figyeli a csillagállásokat. Indiában ősi hagyománya van az asztrológiának, a csillagjóslásnak, horoszkópoknak. Hazánkban se szeri se száma a jósdáknak. Az emberek telefonálós műsorokban sok pénzért kutatják a jövőjüket. Erről mit gondolsz?

-Ez hatalmas üzlet. Hiszékeny és tanácstalan emberek sok pénzre bányáztak. Én is ismerek olyan embert, akinek harmincezer forintért jósoldat. Mondtam is neki, hogy azt a pénzt jobb lett volna, ha nekem adja és én vettem volna belőle a szegényeknek ételt. Többre mentünk volna... Ráadásul egyesek szerint arcra hasonlítok az újabban jóslással is foglalkozó *Joshi Bharatra*. Volt, hogy már össze is tévesztettek vele. Ezen én csak mosolygok. Én egészen másért jöttem ide Indiából. Egészen mást közvetítetek nektek. Amikor Jézus a világ világosságáról beszél, nem az égbolt csillagaira gondol. A csillagokban bízni szintén első parancsolat ellen való vétek. Nem baj, ha valaki meg akar ismerni egy másik vallást vagy egy másik kultúrát. Az sem baj, ha tudja, mi az asztrológia. De az már baj, ha valaki Krisztus helyett a csillagokhoz fordul segítségért, onnan várja élete megoldását. Én biztos vagyok benne, hogy egyetlen egy olyan vallás sincs, amelyik többet tudna adni a kereszténységénél. Azzal is tisztában vagyok, hogy más vallásokban is léteznek igazságok. De a teljes igazság Krisztusra épül, és Európának és Magyarországnak a jövője Őben rejlik és nem a csillagokban.

-Európa távolodik keresztény gyökereitől, kultúrájától. Mi lehet a megoldás?

-Ma Európában az emberek személyes Isten-tapasztalatra és kapcsolatra vágnak. Lassítani akarnak, ki akarnak költözni a zöldbe. Ez is egy jel. Egyre több szemlélődő, csendes helyre lesz szüksége az európaiaknak. Az egyháznak ezt is fel kell ismernie. Eddig túl nagy hangsúlyt helyeztünk az intézményes egyházra, amelyre természetesen szükségünk is van. De nem várhatjuk, hogy a templomok újra megteljenek, és az emberek illetlenül hallgassák „felülről” a papot. A jövő nem ebben, hanem a szívbéli kapcsolatban van. Ne felejtjük el, hogy az egyház nemcsak intézmény, hanem az is, ha ketten-hárman összejönnek Krisztus nevében. Az európai egyházközösségek nagyon papközpontúak. Pedig mi papok, szolgálatra vagyunk hívva. Nem ránk kell épülnie egy egyházközösségnek, hanem Krisztusra. Sok esetben, ha egy papot elhelyeznek, összeomlik a közösség. Ez baj. Ne emberekhez ragaszkodjanak, hanem Krisztushoz, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. A közösség és a pap egymást kiegészíti és segíti. Az egyház természetesen óvatos és bölcs, mert tudja, hogy ez a nagy bizonytalanság nagy veszélyeket is rejt. Európa még nem érett a váltásra. De a küszöbén áll.

Komédia a javából!

Négy éve lépett először színpadra közösségünk néhány bátor, játékos kedvű tagja, hogy a Szent István Bál alkalmából szórakoztassa a többieket. Nyilván mindenkiben ott rejtőzik a színjátszás készsége, csak az alkalom és elszánás kellett ahhoz, hogy előcsalogassuk. A gondolat, hogy a mulattatásról a bálon saját magunk gondoskodjunk fényes igazolást nyert már az első alkalommal is. A folytatáshoz nem csekély ösztönzést jelentett a hálás közönség biztatása, így hagyomány teremtődött és így idén már rutinos előadóként játszottuk el Nóti Károly humoros jelenetét. Nóti immár állandó szerzőnknek nevezhető, hiszen klasszikussá vált írásai nem csak humorosak, de szinte minden korosztály számára érthető és élvezhető művek. Egyébként is nehéz olyan mai szerzőt találni, akinek munkája nem tartalmaz olyan közönséges elemeket, amelyek számunkra vállalhatatlanná teszik előadni azt. A sikerhez a színjátszás esetében is a szorgalmas munka és felkészülés vezet. Így az év első hónapja nekünk a

próbák kezdetét jelenti, melyek január és február vasárnap estéit kitöltik. Azt hiszem minden résztvevő örömmel vállalja ezt a munkát, hiszen a próbák sora nekünk is meglehetősen mulattató, és ez is a szolgálat egy formája. A közönség tapsa pedig olyan jutalom,

amelyet a komédiás bátran elfogadhat, ha kitartoan meg szolgálta érte. Köszönet bátor színésznőimnek és színészeimnek, hogy örömmel vettek részt a közös munkában, és köszönet a még bátrabb közönségnek, hogy minden baklövésünket elnézte!

Tamási Ferenc

Szent István Védnöke

Megjelenik havonta 2500 példányban Soroksár-Újtelepen a Fatima Csillaga alapítvány gondozásában

Felelős kiadó: Király A. plébános,

Szerkesztő: Szabóné Horváth Edina

Kiadvány szerkesztő: Simoncsics Gy.,

Hirdetések: Tamási F. Tel.: 0620 9289 801

Cím: Szt. István plébánia 1237 Bp. Szt. László u. 149.

Mobil: 0630 266 3587, tel.: 630 2100

Email: szentistvanplebania@gmail.com, Honlap: www.fatimaiszuzanya.hu

Urnafülkék válthatók a
Fatimai Szűzanya Templom
altemplomában.

Érdeklődni lehet a templom
nyitvatartása idején a sekrestyében.
Tel.: 0630 266 3587